

attestere af en tredje Statsinstitution? Det forekommer mig, at den ene Statsembedsmand i dette Forhold maatte kunne stole paa den anden, i Særdeleshed, da selve Loven siger, at Udpantningen til syvende og sidst altid foregaar for Rekvirentens, det vil i dette Tilfælde sige mit Ansvar. Jeg henstiller som sagt til vedkommende Minister, om der ikke ad administrativ Vej kan laves saadanne Forandringer, at den ene Statsinstitutions Begæringer i saa Henseende altid respekteres af den anden.

De Herrer ville erindre, at vi under Behandlingen af de store Lønningslove i Fjor drøftede Spørgsmaalet om, hvorvidt det var muligt ved Beregning af Værdisvingningerne at finde, hvad der i Fjor i Almindelighed blev kaldt en Værdimaaler, der kunde bringe Statens faste Udgifter til Lønninger til at svinge i Kontakt med den almindelige økonomiske Udvikling. De Herrer ville ogsaa erindre, at der blev rettet en Henstilling til den daværende fungerende Finansminister, det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen), der lovede at underkaste dette Spørgsmaal en nøjere Undersøgelse, indtil vi kom sammen nu i Efteraaret igen. I Løbet af Sommeren har jeg lagt Mærke til, at der rundt omkring i Befolkningen har været ikke saa lidt Interesse for dette Spørgsmaal, og jeg vil derfor tillade mig at spørge den nuværende højtærede Finansminister, om han kender noget til hele denne Sag, ellers haaber jeg, at han ret hurtigt vil kunne komme til at kende den, og om der i Løbet af Sommeren er sket nogen Undersøgelse af det paagældende Spørgsmaal, i bekræftende Fald, hvad Resultatet af en saadan Undersøgelse har været.

Maa jeg saa gøre en Henstilling til de forskellige Ministre, som staaar i Forbindelse med en Ting, som jeg erindrer har været paa Tale i Løbet af de Par Aar, jeg har haft den Ære at sidde paa Rigsdagen, jeg husker ikke, om det var i Fjor eller i Forfjor. Det Spørgsmaal, jeg tænker paa, er, at der forlangtes indlagt Telefoner — og man er vist i Færd med at indlægge dem — omkring paa Landets samtlige Statsbanestationer. Da jeg overtog det Embede, jeg har den Ære at beklæde i Kolding, viste det sig, at der ikke var nogen Telefon indlagt, og jeg har saa lagt en ind. Det forekommer mig nemlig at være ganske urimeligt, at et Statskontor med en saa stærk Forbindelse med Omverdenen som det Kontor, jeg har

den Ære at være Chef for, er saa afsondret fra Omverdenen og er saa lidt med i Udviklingen, at det ikke en Gang har en Telefon. Jeg fandt det uanstændigt, at saa godt som alle Sogneraadsformændene i Skattedistriktet, som jeg staaar i livlig Forbindelse med, have Telefoner, medens man paa selve Skatteopkrævningskontoret ingen har. Jeg har bragt i Erfaring, at der er flere store Statskontorer, bl. a. ogsaa Herredskontorer, der ikke staaar i telefonisk Forbindelse med Omverdenen, og saa vidt jeg ved, er der ikke nogen af vore Amtstuer, der gør det. Jeg henstiller, om det ikke kunde paalægges vedkommende Embedsmænd at anskaffe Telefoner, for at vi kunne komme bort fra et saadant Afsondringssystem. Og det er ikke nok, at der anskaffes Telefoner, men Telefonerne maa være offentlig tilgængelige, saa at de have en Telefon, hvorfra der ikke alene kan ringes ud til Omverdenen, men ved Hjælp af hvilken Omverdenen ogsaa kan ringe dem op. Jeg mener, at i vore Dage, hvor Telefonen er saa udbredt her i Landet, kan det forlanges, at en hvilken som helst Institution, som staaar i Rapport til Befolkningen, er i Besiddelse af en Telefon. Det hører nu en Gang med til den moderne Udvikling.

Jeg glemte, da jeg talte om Lønningslovene eller rettere om Spørgsmaalet om at finde en Værdimaaler, at nævne en enkelt Ting, som jeg ønsker lige at pege paa. Det er det Spørgsmaal, om det ikke er paa Tide nu, da vort Lønningsvæsen er undergaaet en ret betydelig Udvikling, at optage Spørgsmaalet paa ny om Embedsmændenes Selvpensionering. Det forekommer mig, at vi gennemgaaende lønne vore Embeds- og Bestillingsmænd saa højt nu, at der med Rette kan rejses det Krav, at de selv maa sørge for deres Alderdom ligesom andre af Statens Borgere, selyfkelig ved tvungen Forsikring eller paa anden Maade.

Efter disse lidt spredte Bemærkninger maa jeg have Lov at komme ind paa nogle Udtalelser, der ere faldne dels fra den højtærede Konseilspræsident og dels fra det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck). Den højtærede Konseilspræsident udtalte ved Forelæggelsen af Finansloven den 29. September — det staaar Sp. 33 —, at Danmarks Nettogæld til Udlandet i 1899 var saadant noget som 200 Mill. Kr., medens den i December 1907 var steget til 575 Mill. Kr. Dette er en Gennemsnitstilbagegang af saadant noget som 50 Mill. Kr. om Aaret. Nu er det imid-